

JOSEP PETIT I PETIT

El Sr. Petit ens ha deixat aquest mes de gener.

En Ton Petit i la Pepi van triar Calonge per descansar després d'una vida laboral intensa. Volien anar a la platja, jugar a tennis, sortir amb els amics...però eren massa vitals i joves d'esperit i els fundadors del club de Tennis Calonge van veure clar que ell era l'home de confiança que engrescaria la gent a associar-se i formar una gran família tennística.

Ell va ser l'ànima del club. Sempre hi era, en els inicis i també els darrers anys, quan ja feia temps que no hi treballava, però li agradava d'estar assegut al sol fumant-se un puro.

Ens ofería el seu somriure i la mirada acollidora dels seus ulls blaus. A tots ens saludava pel nom i recordava també els noms dels nostres fills, interessant-se per tots nosaltres.

Els seus comentaris eren positius, lloava el nostre joc, ens deia, simpàtics, sortosos, o trempats. Coses bones perquè era una bona persona. Tots recordarem aquella frase de complicitat que sempre ens deia: "Oi que m'entens?"

Poques setmanes abans de posar-se malalt va tenir un paper important al club com responsable del "ínterim" entre la junta anterior i la actual junta. Es va oferir a ajudar tot i la seva edat i ens va parlar el dia de l'assemblea. Varem tenir la sort de poder-li-ho agrair i fer-li un llarg aplaudiment. Era el nostre comiat, tot i que no ho sabíem. Hem d'estar satisfets que les circumstàncies ho propiciessin.

Ara la Pepi segueix al peu del canó formant part de la nova junta i portant d'aquesta manera el llegat del seu home. A ella li enviem tot el nostre condol i la nostra estimació.

Els amics del Club